

жилъ нѣкакво село, —прошеп-
на възстанникътъ и се огледа.

Въ това време изчаткаха нѣ-
колко пушки и нѣкой сърдито
викна по турски:

— Стой! Който и да си, пре-
дай се!

Бѣглецътъ отъ Дрѣновския
манастиръ се вгледа въ тъм-
нината. Къмъ него се прибли-
жаваха трима турци.

— Стой! — повтори единъ
отъ тѣхъ.

Но, вмѣсто да спре, момъ-
кътъ се спусна къмъ турцитѣ,
блѣсна единия въ гърдитѣ, по-
вали го и като вѣтъръ се по-
несе по кривитѣ селски улици.

Турцитѣ скоро се съвзѣха отъ
изненадата. Тѣ изпраздниха пуш-
китѣ си следъ бѣглеца и бър-
зо се затичаха да го догонятъ.

Кучетата залаяха още по-ос-
тървено, а слабитѣ свѣтлини по
селскитѣ прозорчета мигомъ из-
гаснаха.

Възстанникътъ се задѣхваше
отъ бързия бѣгъ, но съ послед-
ни усилия кривна въ една стра-
нична улица, прехвърли се презъ
единъ низъкъ плетъ и се
сгуши.

Турцитѣ не го забелязаха. Тѣ
продължаваха да тичатъ, да
крещатъ — колкото сила иматъ
— и да стрелятъ.

А къмъ свития на топка въз-
станникъ се приближи единъ

великанъ съ разпуснати дълги
коси и разрошена отъ вѣтъра
брада. Великанътъ се наведе,
вгледа се въ неканения си
гостъ и прошепна:

— Ставай! Разбрахъ отъ кои
си!

После като видѣ, че думитѣ
му не сж съвсемъ ясни, каза
по-кратко:

— Ставай де! Ела да влѣ-
земъ въ кѣщи, че и плетища-
та иматъ уши!

Възстанникътъ се подчини;
той стана и плахо трѣгна предъ
неочаквания си домакинъ.

А вжтре въ кѣщи бѣ прият-
но. Буенъ огънь горѣше въ
огнището и пълнѣше съ чер-
вена свѣтлина цѣлата стая.

— Добре че попадна у дѣда
попа! — измърмори велика-
нътъ и седна на миндерчето до
огнището. — Седни сега и раз-
казвай.